

日本の思い出

Nume: Boboc Ana-Maria Lavinia

Specializare: *Limba și Literatura Japoneză-Limba și Literatura Engleză,*
Facultatea de Litere, Universitatea Babeș-Bolyai

Stagiu Japonez: Mobilitate studentească la Universitatea Kobe (Japonia),
aprilie-septembrie 2024

Datorită acordului interuniversitar dintre Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca și Universitatea din Kobe, am avut ocazia de a fi studentă timp de 6 luni în Japonia, ceea ce urma să fie cea mai mare provocare și cea mai frumoasă aventură pe care am trăit-o până acum.

Decizia de a aplica pentru această mobilitate am luat-o ca urmare a unui vis pe care îl aveam încă de mic copil. Japonia a reprezentat întotdeauna pentru mine o altă lume, un tărâm de poveste, unde am vrut din tot sufletul să ajung. Acordul dintre Universitatea Babeș-Bolyai și Universitatea Kobe mi-a dat posibilitatea să îmi îndeplinesc acest vis, fapt pentru care voi fi veșnic recunoscătoare. Lucrul pe care nu l-am știut însă înainte de a-mi depune aplicația a fost cât de mult va ajunge să însemne această mobilitate de studiu pentru mine și cât de profund îmi va schimba percepția asupra vieții.

Îmi amintesc amalgamul de sentimente pe care l-am trăit înainte de plecarea în Japonia: nerăbdare și suspans pentru noua călătorie ce urma să vină, teama de necunoscut și anxietatea de a trăi în mijlocul unei culturi noi, atât de diferite de a noastră, dar mai ales îmi amintesc nesiguranța, sentimentul că voi fi dezamăgită la final. Aveam să ajung în sfârșit în țara visurilor mele, iar așteptările mele despre acest loc și despre poporul japonez erau uriașe, astfel că nu știam dacă aceste așteptări vor fi satisfăcute sau se vor dovedi a fi pur și simplu nerealiste. Dacă m-aș putea întoarce acum la Lavinia cea de acum 6 luni, i-aș spune să nu-și facă nicio grijă din acest punct de vedere, pentru că orice știam eu despre Japonia și orice așteptare aș fi avut, urma să fie depășită cu mult de această țară minunată și de acest popor cald, primitor și blând.

La scurt timp după ce am ajuns, am simțit că orașul Kobe mă primește cu brațele deschise și, în mai puțin de o lună, mi-a devenit un cămin călduros. Am optat pentru cazarea în noul cămin al universității, KU Rokko House, proaspăt inaugurat anul acesta, deoarece este căminul cel mai aproape de facultate (aproximativ 10 minute de mers pe jos), iar oferta de cazare includea două mese pe zi: cina și micul dejun. Privind acum în urmă, a fost probabil cea mai bună decizie, deoarece majoritatea locatarilor erau japonezi, iar pentru cei care pleacă în Japonia cu dorința de a-și îmbunătăți abilitățile de limbă japoneză și de a-și face prieteni japonezi, așa cum am plecat și eu, un loc ca acesta este o binecuvântare. Bineînțeles, pe lângă prietenii japonezi pe care mi i-am făcut pe parcursul semestrului, m-am apropiat foarte tare și de ceilalți studenți internaționali din cămin. Deoarece eram un grup foarte mic de studenți

internaționali (aproximativ 15 persoane), ne-a fost ușor să creăm o legătură strânsă. Astfel că, pentru mine, alegerea acestui cămin a fost cea mai bună opțiune și îl recomand cu căldură. Am doar cuvinte de laudă și mulțumire pentru personalul căminului: administratorul, bucătarii, persoanele de la curățenie. Toată lumea era extrem de amabilă și înțelegătoare, în special cu noi, studenții străini. Doamnele bucătărese chiar țineau minte preferințele culinare ale fiecăruia dintre noi – cine era vegetarian, cine nu mânca niciodată peștele la masă, cine dorea să servească orezul cu sos de soya (unul dintre obiceiurile mele, care pe japonezi îi îngrozea teribil) – și aveau grijă să ne prepare mesele după aceste preferințe. Acesta este unul dintre aspectele ospitalității de la acest cămin care m-a uimit peste măsură.

Și în cadrul Centrului de Studii Internaționale, care lucra în colaborare cu Universitatea Kobe și unde am avut majoritatea cursurilor, am fost întâmpinați de profesori și de personal cu o amabilitate surprinzătoare. Deși mi-a fost foarte greu să mă exprim în limba japoneză la început, deoarece cât timp am studiat în România nu am avut parte de astfel de exerciții de exprimare orală, toată lumea a fost foarte înțelegătoare și răbdătoare ca eu să îmi găsesc cuvintele și să pot comunica. M-am simțit încurajată pe tot parcursul semestrului de profesorii pe care i-am avut, care întotdeauna mă puneau în situația de a-mi exprima opiniile sau de a comenta anumite lecții și texte, ascultându-mă cu răbdare și corectându-mă cu blândețe atunci când nu mă exprimam corect. De asemenea, și colegii mei de clasă mi-au fost de mare ajutor, fiind mereu săritori când le-am cerut ajutorul. Datorită colegilor și a profesorilor de la Centrul de Studii, am simțit ușor, ușor cum abilitățile mele de comunicare și de înțelegere a limbii japoneze se îmbunătățeau. Dintr-o dată, am ajuns să îmi doresc să vorbesc cât mai mult, fără să mi se mai pară o povară, să învăț cât mai mult, din plăcere, și nu din obligație, astfel că și rezultatele au început să se vadă din ce în ce mai tare.

Din acest punct de vedere, pe plan profesional, consider că această experiență m-a ajutat foarte mult în îmbunătățirea abilităților mele de limbă. Cu siguranță am învățat în aceste 6 luni în Japonia mult mai multe decât aș fi putut învăța pe parcursul unui an întreg și cu mari eforturi, în România, deoarece învățatul a venit natural și a fost un proces zilnic. Am avut de asemenea un バイト(job cu jumătate de normă), lucrând ca ospățărită la o ceainărie. Toți colegii mei de muncă erau japonezi și nu vorbeau limba engleză, astfel că a trebuit să comunicăm în limba lor. Datorită acestui fapt, în fiecare zi la muncă învățam cuvinte și expresii noi, dar și aspecte noi despre cultura japoneză. Lucrul care a fost cel mai surprinzător la finalul celor 6 luni a fost cât de tare m-am putut apropia de colegile mele de la muncă, în ciuda diferențelor lingvistice și culturale. Pe lângă prietenii de la facultate și de la cămin, foarte multe aspecte despre cultura japoneză le-am învățat de la colegii de muncă și de la clienți. Am înțeles cât de politicoși și amabili sunt japonezii de fapt. Cât de ospitalieri și dornici să ajute. Am avut clienți care mă întrebau de unde sunt, iar când le spuneam de cât de departe am venit la ei în țară se emoționau, sau doreau să afle mai multe despre țara mea, sau se ofereau să mă ajute în caz de nevoie pe parcursul șederii mele în Japonia. Am rămas uimită de cât de calzi pot fi unii oameni cu o persoană necunoscută, străină patriei lor, și de cât de ușor se pot crea, de fapt, conexiunile între oameni, când persoanele sunt bine intenționate.

Iar aceasta nu a fost singura dată când cultura japoneză m-a șocat și m-a uimit, în cele mai frumoase și mai emoționante moduri. Am avut șansa de a locui în Kansai, una dintre cele mai bogate regiuni, din punctul meu de vedere, când vine vorba de istorie și de cultură. Astfel, din Kobe am ajuns cu ușurință atât în orașele cunoscute, precum Osaka, Kyoto sau Nara, dar

și în zone mai puțin cunoscute, sate tradiționale japoneze din împrejurimi. Am vizitat printre acestea Tamba Sasayama, un sat montan aproape pustiu, unde se păstrează tradiția olăritului; Shirakawa-gō, datând de mii de ani și plin de istorie, care a fost declarat parte din Patrimoniul Mondial UNESCO pentru arhitectura sa veche, de tip *gasshō-zukuri*; Hikone, un minunat orașel din prefectura Shiga, aflat pe malul lacului Biwa, cel mai mare lac al Japoniei, care m-a cucerit prin simplitatea și modestia sa. Fiecare loc a fost magic, iar, cu cât am vizitat mai mult, cu atât am înțeles mai bine mentalitatea și felul de a fi al japonezilor. Indiferent dacă mă aflam într-un oraș aglomerat sau într-un sat aproape pustiu, mă simțeam înconjurată de liniște și armonie. Oriunde am mers, am văzut oameni care se respectau între ei și care respectau locul în care se aflau: japonezii nu lasă gunoaie în urma lor pe străzi, nu ridică vocea în public în timpul unei conversații, pentru a nu-i deranja pe cei din jur; sunt întotdeauna umili și își pleacă capul chiar și în fața unui om de altă naționalitate.

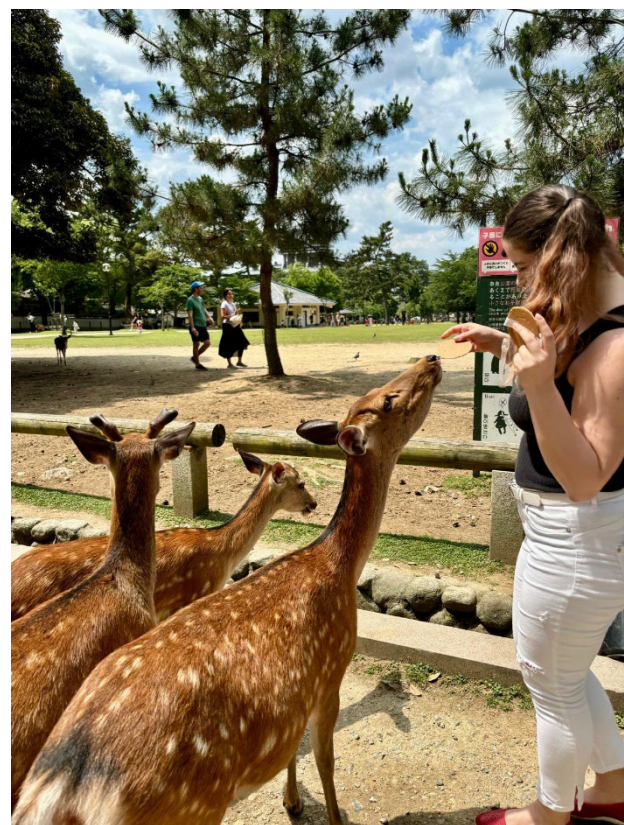
Am rămas profund impresionată de fiecare loc pe care l-am vizitat, mai ales pentru că, pe lângă frumusețea și amabilitatea oamenilor, priveliștile pe care am avut oportunitatea să le văd erau parcă scoase din basme, din cele mai perfecte opere de artă. De la căprioarele care merg pe străzile din Nara, la templele pline de liniște și pace din centrul celor mai mari zone turistice, precum Tokyo sau Kyoto, și până la peisajele panoramice care îți tăiau respirația, văzute din vârful munților, am înțeles că ceea ce caracterizează Japonia cel mai bine este armonia. Și nu doar a oamenilor cu locurile, ci și a oamenilor cu natura și, chiar mai mult, parcă și a naturii cu omul. Știm cu toții că japonezii respectă natura ca pe o divinitate, însă ceea ce m-a surprins și lucrul la care nu m-am așteptat niciodată a fost ca și natura, la rândul ei, să întoarcă favoarea japonezilor. După cum spuneam, am avut ocazia să văd priveliști minunate, care păreau asamblate de mâna experimentată a unui pictor sau sculptor, unde fiecare nor de pe cer, fiecare frunză din copac, dar și fiecare clădire părea așezată exact unde trebuie pentru a crea o frumusețe superlativă, nepământească. Și cu toate acestea, toate aceste tablouri erau create din elemente simple, modeste, pentru că un alt fapt pe care l-am înțeles despre cultura japoneză a fost valoarea modestiei.

Din acest punct de vedere, vreau să povestesc o amintire pe care o voi prețui pentru tot restul vieții și care a fost una dintre cele mai frumoase experiențe pe care le-am trăit, nu doar în cele 6 luni petrecute în Japonia, ci în toți cei 23 de ani ai mei. Mă aflam într-o excursie cu colegii de clasă de la facultate, era sfârșitul semestrului și am planificat o ultimă expediție împreună înainte de a ne separa drumurile, fiecare spre țara lui. Printre obiectivele vizitate în această excursie s-a numărat și Okishima, o insulă din prefectura Shiga, aflată la doar jumătate de oră de mers cu barca din Hikone, care, în ciuda denumirii sale (Marea Insulă), avea de fapt o suprafață foarte mică și o populație de, urma să aflăm în acea zi, aproximativ 300 de locuitori. Deoarece nu este un loc foarte popular, nu primește mulți vizitatori din afară, iar majoritatea persoanelor care vin să o viziteze sunt din zonele apropiate, deci japonezi. Noi eram un grup de 6 persoane internaționale, lucru neobișnuit pentru localnici, dar, în ciuda acestui fapt, am fost întâmpinați cu cea mai mare ospitalitate. În timp ce ne plimbam pe străduțele înguste ale insulei, am fost salutați de mama preotului de pe insulă, care ne-a invitat la templul fiului său pentru a ne face un tur. Am urmat-o cu sfială pe drumul către templu, deoarece niciunul dintre noi nu se aștepta la un astfel de tratament. Odată ajunși la templu, doamna ne-a povestit istoria locului: cum au ajuns primii oameni pe acea insulă, cum a fost ridicat templul respectiv și de către cine. Am aflat că insula data încă din secolul al XII-lea și că locuitorii săi erau descendenți ai samurailor care se luptaseră pentru stăpânirea Japoniei la

acea vreme. După o scurtă, dar captivantă lecție de istorie, am fost poftiți la masă, unde am cunoscut-o pe soția călugărului, preoteasa templului, care ne-a oferit cafea de băut și niște gustări locale. Am mâncat și am băut cafeaua alături de cele două doamne surprinzător de ospitaliere, care și-au exprimat bucuria de a avea persoane străine care să înțeleagă limba japoneză, pentru a putea comunica cu acestea. Din nou am fost luată prin surprindere și șocată de ospitalitatea și bunătatea acestor oameni față de noi, niște persoane total necunoscute. Doamna preoteasă avea parcă o aură strălucind în jurul dumneaei, fiind una dintre cele mai calde și mai blânde ființe pe care le-am întâlnit vreodată. Am avut sentimentul, în acel moment, că prezența noastră acolo este binecuvântată de zeitățile locului și am înțeles, din nou, legătura japonezilor cu religia. M-am gândit în acel moment că divinitatea este peste tot, în oamenii din jurul nostru, în natură, în noi înșine – fapt care cred că se află și în mentalitatea japoneză –, și că am fost norocoși să ne aflăm acolo și întâmpinați de acea divinitate, prin cele două persoane din fața noastră. După ce le-am mulțumit pentru ospitalitate și ne-am luat la revedere, am continuat să explorăm insula, care deja ne făcuse o impresie de neuitat. Am avut ocazia să vedem traiul simplu al oamenilor de acolo, care erau atât de fericiți să își facă treburile și să trăiască viața pe care o aveau. A fost o zi tare emoționantă, care m-a făcut să mă gândesc la cât de valoroasă este de fapt simplitatea în viață și cât de ușor se poate găsi fericirea – dacă ne dăm voie noi înșine să o simțim. N-am văzut altceva decât zâmbete pe chipul oamenilor de pe insulă, am fost salutați cu bucurie de copiii și de bătrânii care treceau pe lângă noi, am descoperit niște oameni care trăiau modest, așa cum nu am crezut vreodată că se poate trăi, dar care erau împliniți sufletește. Acea zi și acel loc mi-au schimbat radical modul de a percepe viața, iar amintirea acelei călătorii o voi prețui veșnic din această privință.

Astfel, consider că această experiență contribuie și la dezvoltarea mea personală. Cu siguranță m-am întors din Japonia un alt om, cu alte viziuni. Fiecare persoană pe care am întâlnit-o aici – prieten, profesor sau, pur și simplu, un străin blând și amabil – m-a influențat și m-a făcut să îmi deschid mintea și sufletul. Prietenii pe care mi i-am făcut aici au fost și unele dintre cele mai inteligente persoane pe care le-am întâlnit vreodată, astfel că am avut câte ceva nou de învățat de la fiecare în parte. Cred cu tărie că m-am întors din această călătorie o persoană mai bogată din toate punctele de vedere: spiritual, intelectual, cultural, emoțional. Este o experiență unică în viață, pe care o doresc oricărui student care este pasionat de limba și cultura japoneză.

Cât despre viitor, știu că voi folosi lecțiile învățate din această experiență în fiecare zi de acum înainte, întrucât cele 6 luni petrecute în Japonia mi-au schimbat percepția asupra vieții și a realității. Din punctul de vedere al limbii japoneze, cu siguranță mai am mult de învățat, însă faptul că am reușit să progrez atât de mult în ultimele 6 luni, încât să ajung să vorbesc cu prietenii mei japonezi și să mă fac înțeleasă în limba lor, va fi întotdeauna o motivație să continui să mă străduiesc. Cu siguranță vreau să mă întorc în Japonia, să învăț și mai multe despre limba și cultura niponă, să vizitez și mai multe locuri spectaculoase și să cunosc și mai multe persoane care să mă influențeze în bine și de la care să învăț să evoluez. Un îndemn pe care l-aș oferi oricărei persoane care pleacă pentru prima dată în Japonia ar fi să nu-și creeze nicio așteptare și să se arunce cu încredere în acest necunoscut minunat și terifiant în același timp, deoarece Japonia va fi mereu primitoare și va întrece orice așteptare!

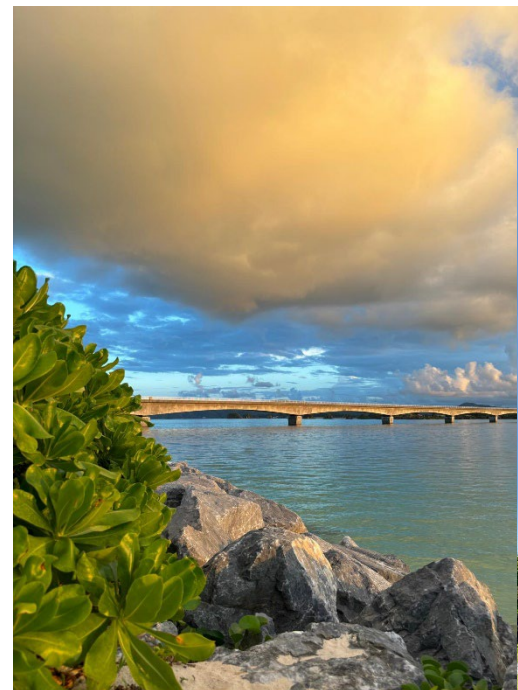

Parc
ul cu
căpri
oare
din
Nara

Temp
lul
Tenry
u-ji,
Kyoto

Armonia dintre natură și lucrul construit de om
(stânga și dreapta-Prefectura Okinawa; jos-Grădinile Hamarikyū, Tokyo)

Stilul arhitectural din Shirakawa-gō

Orașul Hikone, văzut de pe Muntele Kojin

Okishima,
Prefectura
Shiga
(insula
modestă,
dar
impresionan
tă,
menționată
mai sus în
eseu)

Gazdele amabile de la templul
din Okishima

Fotografie făcută la finalul semestrului, ultima întâlnire cu profesorii și colegii de clasă

Fotografii de la KU Rokko House, căminul studențesc ce mi-a devenit a doua casă, alături de prietenii care mi-au devenit a doua familie

